
"

" v e r e n i g i n g "

" O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N "

" Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag "

" Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag t. 684541 "

" Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN Den Haag t. 634101 "

W E E K B L A D

25e jaargang nr.35

nadruk verboden

8 mei 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond vrienden.

Alhoewel wij niet alles weten en ook fouten kunnen maken, wil ik U op deze tweede vrijdag spreken over het geestelijke onder de titel:

D E Z O E K E R S

== == == == ==

Door alle eeuwen heen zijn er mensen op zoek geweest naar een geestelijke waarheid. Er zijn scholen geweest van esoterici tot in het fabuleuze Atlantis, wij vinden in het verre verleden dergelijke scholen in z. amerika, maar ook in afrika, azie en zelfs in europa.

In al deze scholen zoeken mensen naar de waarheid. Ook nu nog zijn er vele groepen en genootschappen, zelfs enkele verborgen scholen, waarin men zoekt naar een werkelijkheid die de mens op aarde gemeenlijk niet ziet, waaraan men voorbij pleegt te gaan.

Wat nu is kenmerkend voor de zoeker? Hij is altijd weer een mens die zich niet neerlegt bij de uitspraken van anderen. Dit is wel het eerste en meest kentekenende voor een dergelijke persoonlijkheid.

Zeg je zo iemand " er is een God", dan luidt zijn antwoord: " je zegt dit nu wel, maar hoe kan ik er achter komen of het waar is? "

Spreek je over een leven na de dood dan wenst hij tenminste enige tekenen te vinden voor het bestaan daarvan en is hij eenmaal overtuigd dat het bestaat, dan zal hij ook willen weten, hoe het in feite is.

Hij is een zekere zin een filosoof en gaat uit van vaak betrekkelijk kleine hoeveelheden van feiten om daarop torens van overwegingen te bouwen, alles in de hoop ergens, hoe dan ook, een enkele straal licht te vinden waardoor hij een nieuwe werkelijkheid binnen kan treden.

Zoekers vindt je overal. Ook mensen die op zoek zijn in deze dagen, zwerfende van de ene esoterische groep naar de andere, van het ene spiritistische fenomeen naar het andere, steeds weer hopende op het vinden van een meester, leraar of desnoods gemechaniseerd systeem van persoonlijkheidsontwikkeling.

Men kan geen vrede hebben met het heden. Geen vrede hebben is mogelijk ook kentekenend voor het wezen van de zoeker.

Wanneer je denkt dat alles wel zijn tijd zal nemen, alles maar aanvaardt onder het motto: "zolang het mij goed gaat geloof ik de rest wel" zul je nooit een zoeker worden.

Maar wanneer je in konflikt komt met de wereld en met jezelf, steeds weer je afvragende "heb ik goed of verkeerd gegaan?" en "waarom is het nu juist zo gelopen en niet anders" begin je als mens echter toch te zoeken naar verklaringen, naar een reden.

Een van de redenen om steeds verder te blijven zoeken is dan ongetwijfeld het gevoel dat je gedreven wordt door onbekende krachten. In hoeverre dat waar is, daarover kan men van mening verschillen. Weliswaar zijn er heel wat aanduidingen te vinden die duidelijk maken dat er een soort "noodlot" is, maar even duidelijk is dit noodlot dan niet zonder meer bepalend voor alles wat je elke dag weer meemaakt.

Aan de andere kant is het natuurlijk wel zo, dat je niet alles kunt doen zoals je dit zoudt willen. Voor menige mens is dit in feite een zegen, maar het is je toch een rem. Menigeen zoekt dan ook naar een verklaring voor al deze beperkingen van leven en persoon die hij voortdurend weer ervaart.

Het gekke is dat al die mensen in die scholen een zekere discipline aanvaarden. Wat betekent dat zij zich niet zonder meer terugtrekken in de eenzaamheid onder het motto het zelf nu eens verder uit te zullen zoeken. Elk voor zich proberen zij steeds weer in samenhang met anderen, ook wanneer dit een strikt je houden aan regels, iets nieuws te ontdekken.

Het lijkt wel of het een soort wetenschap is die een geheel eigen discipline kent. Maar wat kun je in deze tijd dan zo wel vinden? Er zijn heel wat dingen, heel wat omstandigheden waar je geen raad mee weet. Er zijn zaken waarbij je je afvraagt hoe dit mogelijk is of zelfs: kan dit nu wel?

Je kunt dan bezig zijn met atoomenergie, spreken over het verleden van Helmuth Schmidt, over het optreden van Begin of al die andere zaken die in deze wereld nu opzien baren. Steeds weer zul je ontdekken dat de vragen die je je stelt niet geheel te beantwoorden zijn.

Dat is in vele gevallen de aanleiding tot een verder zoeken. Maar gelijktijdig betekent het een les die elke zoeker zonder meer zal moeten leren: grote vragen kun je niet zonder meer en afdoende beantwoorden.

Zelfs wanneer je op zoudt kunnen gaan tot in de hoogste hemel zo zal je nog geen antwoord kunnen vinden op vragen als "wat is God? Wat is eeuwigheid?" Want je kunt je gevoelens niet vertalen en zo niet omzetten in iets waarmede je ook b.v. menselijk en rationeel zoudt kunnen werken. Het blijft dan bij een soort mystiek beleven zonder meer.

"Waarom is de wereld zo?" Een vraag die steeds weer wordt gesteld wanneer men het geweld in deze wereld ziet en het gebrek aan vrede daarin moet ervaren. Hier is het antwoord nogal eenvoudig en wel degelijk mogelijk:

Toen de verre voorvader van de mens omnivoor werd, werd hij ook meer en meer strijdlustig. Het was voor hem belangrijk zijn jachtgebied tegen andere jagers te beschermen en ook nog om mee te kunnen trekken met zijn prooidieren. De mens moest natuurlijk ook jagen. Om in leven te blijven moest hij wel steeds weer vechten.

Nu kun je dit vanuit deze tijd onaanvaardbaar vinden, maar aan de andere kant is het juist dit vermogen tot strijden, tot doorvechten, waardoor het ras in leven is gebleven en zich steeds verder heeft kunnen ontwikkelen van gejaagde tot jager, van angstig onderdaan van de natuur tot een wezen dat zich altans deels haar meester waant.

Zonder de strijd die het lot van de mensheid schijnt te zijn zou er naar ik meen nooit enige vooruitgang voor de mens mogelijk zijn geweest.

Het leven van de mens zou overwegend instinkt geleid zijn gebleven, daarbij gedragen door een zeker goedmoedigheid waarin de tevredenheid op de ogenblikken waarop je lichamelijk niets nodig hebt alles overspoelt.

Zuiver praktisch bezien zou deze toestand op het ogenblik mogelijk zijn op zuiver stoffelijke basis. De meeste mensen hebben alles wat zij nodig hebben en meer. De mensen die zo nu en dan werkelijk minder hebben dan voor een dergelijke tevredenheid noodzakelijk is vormen een klein deel en altijd weer veel minder dan 1/10e van de wereldbevolking.

De mensheid zou dus redelijk tevreden kunnen zijn. Maar men is het kennelijk niet. Waarom dan? Omdat men naar anderen kijkt? Ach dat is ook maar betrekkelijk. Zeker, men wil graag iets hebben wat een ander al heeft. Dat komt heel vaak voor en zeker niet alleen bij mensen. Maar toch kan dit instinkt geen verklaring vormen voor de voortdurende gedrevenheid waarmee men probeert allerhand de inffekte abstracte zaken voor zich te verwerven.

Zaken als macht. Maar wat is macht in wezen? het is een last die men op zich pleegt te nemen om zo te komen tot een zelfverering, die later niemand werkelijk met je blijkt te delen.

Aan dergelijk dingen heb je dus niet veel en toch streeft bijna iedere mens er een tijdlang naar in zijn leven. Wat drijft dan die mensen? Een verklaring kun je op de duur alleen maar vinden, wanneer je zeer ver doordenkt.

Vele zoekers komen dan ook uiteindelijk tot de verklaring dat bepaalde groepen, stammen, volkeren eigen persoonlijkheden hebben die zich plegen te uiten door leden van die groepen. Men schrijft deze neiging dan toe aan de invloed van de geleidegeesten van de groep, die entiteiten die voor volkeren en rassen een groot deel van de ontwikkeling schijnen te bepalen.

Bestaan die wezens werkelijk? De zoeker zal het niet zeker weten, al ontmoet hij soms krachten of gestalten die, vaag als zij hem blijven, hem er toe brengen aan te nemen dat dit wel eens waar zou kunnen zijn.

Maar dan staat hij opeens in een wereld, die bezielt is, waarin allerlei bewuste krachten op de mens inwerken waarbij hij als mens, heen en weer slinger tussen de ingrepen van allerhande voor hem niet geheel te begrijpen wezens, moet zoeken naar een eigen evenwicht, een eigen kracht, eigen mogelijkheden.

De zoeker zoekt verder en postuleert natuurlijk heel wat zaken. Geesten en geestenwerelden moeten er zijn. Want anders past zijn systeem niet. Zoals er bijzondere eigenschappen voor volkeren moeten bestaan. Want Hoe kun je anders verklaren dat verschillende volkeren ook zo geheel verschillend reageren?

Ja, hoe kun je anders verklaren waarom mensen onder verder geheel gelijkwaardige omstandigheden toch geheel verschillende ontwikkelingen doormaken? het moet te verklaren zijn.

De zoeker is in feite bezig zichzelf aan zichzelf te verklaren binnen het kader van de kosmos die hij kent. En Omdat hij geen voldoende verklaring voor alles kan vinden vanuit de kenbare feiten alleen zoekt hij verder.

Soms beoefent hij de wetenschap en zoekt hij wanhopig de grenzen van het mogelijke te doorbreken, zo zich een geheel nieuwe kosmos openleggende, een geheel nieuwe wereld van experimenten, mogelijkheden tot zelfuitdrukking verschaffende.

Anderen trekken zich terug in een klooster, leven bespiegelend als in een droomwereld tot zij, wakker schrikkende, proberen toch weer hun droombeelden met de kenbare werkelijkheid te vergelijken. Om zich dan vaak wanhopig af te vragen, wat de zin is van alle verschillen en tegenstellingen, die zij dan opeens weer opmerken.

Wanneer je zo het beeld van de zoeker ontwerpt zullen heel wat hoorders

denken dat die zoekers in feite maar arme mensen zijn, voortdurend voortgejaagd door hun eigen onbegrip, voortdurend geprikkeld tot onevenwichtigheid door hun onvermogen nu eindelijk eens greep te krijgen op die werkelijkheid waarin zij leven.

Maar je kunt het anatuurlijk ook anders bezien: De zoekers zijn degenen die onbewust een eeuwige werkelijkheid proberen te vertalen in de termen van de voorbijgaande tijd.

Wanneer zij al spreken in hun mysterien vaneen totaliteit die nooit voorbij gaat zo kunnen zij deze niet als zondanig ervaren. Maar ergens gevoelen zij zich er toch deel van en zo gaan zij met de weinigemogelijkheden waarover zij beschikken aan het werk om dit gevoel altans enigermate gestalte te geven.

Zo vinden zij voor zichzelf een wereld die rijker is. Let wel: een geestelijke wereld die rijker is is lang niet altijd een gemakkelijker wereld om in te leven. Maar zij vinden voor zich een dieper begrip van al wat voor en duister is, maar ook een hogerreikend begrip voor al wat hen licht is.

Zij vinden voor zich andere wegen van denken en leven. En het zijn deze zoekers die in de wereld altijd weer een tijdlang geneigd zijn tot het extreme. Wij vinden dergelijke zoekers zowel onder de extreem orthodoxen die een geheel eigen filosofie en gevoelswereld schijnen te hebben als bij de subversieven, de anarchisten, kortom bij elke groep die actie verlangt.

Het zijn mensen die geen raad weten met het heden omdat zij het niet begrijpen, mensen die ook geen raad weten met zichzelf omdat zij niet kunnen begrijpen wat de samenhang is tussen henzelve en die wereld, ofschoon zij toch gevoelen dat er wel degelijk een relatie moet bestaan.

Al deze mensen zijn, elk op eigen wijze, bezig de wereld een nieuwe gestalte, een nieuw aanzien te geven. Zeker, dit gaat niet zonder strijd. Helaas denken de meeste mensen die zeker mee bezig houden aan de grote ingewijden, de belangrijke adepten als stralende, in witte mantels gehulde wezens die met een enorme gouden aura rond zich vredig rondzweven over de wereld, elkander ondersteunende en de mensheid belerende.

Maar is dit beeld wel juist? Denkt u werkelijk dat er onder engelen geen strijd kan zijn, dat ingewijden het altijd met elkander eens moeten zijn? Ook zij kiezen vaak verschillende paden. Ook zij hebben verschillende beelden van mogelijkheid, verschillende idealen.

Juist daardoor kennen zij eveneens het voortdurende konflikt dat hen wel dwingt steeds weer nieuwe mogelijkheden te overwegen, steeds weer andere zaken na te gaan en zo feiten te erkennen waaraan zij anders mogelijk zonder dezen op te merken voorbij zouden zijn gegaan.

Zoals de strijd op aarde steeds weer een snellere en verdere ontwikkeling van stoffelijke mogelijkheden in de hand pleegt te werken, zo is het wel degelijk ook een strijd tussen de meest bewusten in de geest die hen verdere en snellere vorderingen mogelijk maakt. Vorderingen en bereikingen die zij dan hun leerlingen vaak weer over kunnen dragen.

Vrede op aarde is een mooie leuze. Zij is er nooit werkelijk geweest en zij zal er ook nooit werkelijk en geheel komen. Maar begrip op aarde daarentegen is iets wat steeds sterker groeit.

De zoekers van eens spraken reeds over atomen toen uw westelijke wereld nog grotendeels barbaars was, toen de paalhutten nog stonden in de meren van Zwitserland en in de wouden van Europa eenzame jagers ronddoelden in de hoop de een of andere oeros te kunnen neerleggen.

In die dagen reeds sprak een dichter en denker in China over atomen ook al benoemde hij die anders. En toen de gehele wereld in strijd gehuld scheen en de româinen uittrokken om de hen bekende wereld te veroveren waren er in Athene al denkers die met hun leerlingen door de gangen, de stoa liepen en soms opeens stil bleven staan om te spreken over indelingen van de materie en de hemelen, te spreken ook over vreemde krachten die zij gevoelden diep in zichzelf en al het zijnde.

En altijd weer werden juist dergelijke wijzen gekonfronteerd met de machten in de stof, de strijd en het geweld. En juist daardoor werden zij ook gedwongen na te denken, te zoeken of iets waarover zij dachten wel werkelijk de moeite waard was.

In deze dagen van schijnbare welvaart voor een deel van de wereld, deze dagen vol van tegenstellingen en conflicten, economische crises en wat u nog meer aan onaangenaams op kunt sommen zijn er nog steeds mensen die zoeken naar iets anders: niet naar een materiele vorm, een geloof zonder meer of iets dergelijks, maar naar nieuwe zekerheden die in henzelf moeten groeien.

Deze zoekers hebben een uitgebreide wetenschap tot hun beschikking, zij werken mogelijk met computers om na te gaan of hetgeen zij denken mogelijk is of waar is geweest. Maar bovenal zoeken zij naar een voor hen juiste plaats binnen het geheel en een beter besef van eigen werkelijke betekenis.

Wanneer u hier zit is de kans groot dat u in mindere of meerdere mate tot de zoekers behoort. Want u bent ook niet helemaal tevreden met alles wat u krijgt, wat u gegeven wordt. U wordt beengd door angsten die anderen niet kennen en zoekt vaak naar oplossingen die in de ogen van anderen alleen maar onzin zijn.

Besef: het zijn de zoekers van deze wereld, die haar ontwikkeling steeds weer mogelijk maken. Het zijn de zoekers van deze wereld die steeds weer nieuwe inhoud weten te geven aan de zekerheden en wetenschappen van hen die menen, dat de wereld zo kwaad nog niet is en dat je je dus in die wereld maar moet laten gelden zoals zij is.

Wanneer je zoekt is het niet alleen maar een zoeken naar jezelf, naar waarheid of een juister beeld van je wereld. Het is vooral het zoeken naar een samenhang waarin je beter jezelf kunt zijn en ook jezelf vollediger kunt aanvaarden zonder je verbondenheid met de wereld en al wat daarin leeft te verliezen.

De werkelijke zoeker is iemand die probeert uit de droom los te komen maar de werkelijkheid die hij ziet nog niet geheel kan verwerken. Hoe vol is in deze dagen uw wereld niet van dergelijke zoekers?

Je kunt ze vinden in vele vreemde sekten; de scholen rijzen als paddestoelen uit de grond. De een kleed zijn volgelingen in rood, de ander in een gele omhang; de ene groep stelt een kaal hoofd verplicht, de ander predikt heil van het afrokapsel.

Zoals de methoden verschillen: de een ligt geknield voor het altaar met het beeld van de meester, de ander eet voornamelijk een soort marsepein en de derde zit mogelijk gekoppeld aan het een of andere machientje en laat kijken of er mogelijk een wijzertje uitslaat.

Want zo gaat het in het leven nu eenmaal. Maar elk voor zich heeft geen vrede met zich en zijn wereld. Zeker, men kan gevangen geraken in de sleur van de een of andere onwerkelijkheid. Maar de ware zoeker zal zelfs een dergelijk indoctrinatie niet blijvend kunnen ondergaan en aanvaarden. Want er is iets wat hem steeds weer dwingt verder te zoeken. Hij neemt geen genoegen met dromen en beloften alleen. Hij wil ook deel zijn van een kenbare en beleefbare werkelijkheid.

Zonder het te beseffen zijn het al deze zoekers op aarde, die bezig zijn de aarde en de mensheid voor te bereiden op een verandering, een omstelling die noodzakelijk geworden is.

De mensen denken misschien, dat de wereld van heden zoveel vernieuwing niet nodig heeft. Wie zo denkt is geen ware zoeker en waarschijnlijk ook nog iemand die niet denkt of een dwaas bovendien.

Maar wanneer je beseft dat de wereld vernieuwingen nodig heeft moet je niet denken in abstracte beelden zoals sommige mensen ontwerpen.

Zoals de anarchist die al het bestaande tegen de grond wil gooien alsof hij een projectontwikkelaar is die het een of ander later niet bruikbaar gelijkend gebouw wil gaan optrekken om zijn eigen grootheid te bewijzen.

Neen. Je zoekt naar iets in de wereld wat er nu reeds is, maar wat een nieuwe betekenis krijgt.

Je probeert een samenhang zover te wijzigen dat zij voor jou weer vol betekenis is, dat je er vertrouwen in krijgt, dat je er weer mee kunt leven. Want waar dat vertrouwen niet is wordt je onverschillig, daar haal je de schouders op en spreek je over een spelletje dat met je gespeeld wordt.

Door stemmingen wordt je beïnvloed, zeker. Want de stemmingen van de zoeker spelen bij hem een even grote rol als die bij elke andere mens doen.

Soms is één enkel gebeuren genoeg om, zoals in de politiek is gebleken, door die gevoelens heel wat verliezen te veroorzaken. Margareth Thatcher zit over deze waarheid zelfs op het ogenblik na te denken. Al klinkt het misschien wat vreemd dat de ijzeren maagd zich in stilte over een bloedloze dood zit te bezinnen. Omdat die haar politiek veel heeft gekost.

Maar dergelijke dingen zoekt de vernieuwer niet. Hij houdt zich niet met het verleden bezig maar vraagt zich alleen af hoe het anders, beter kan.

Mensen denken al te vaak dat vernieuwing betekent dat je al het oude moet weggooien. Maar dat is in feite niet waar. De werkelijke zoeker experimenteert wel. Maar dat betekent dat hij de oude waarden neemt en opnieuw combineert en herkombineert in de hoop, die ene werkzame oplossing te vinden, dat ene stukje auran vitam, levend goud, waarmee het aanzien der dingen vernieuwd kan worden en alles een nieuw aanschijn krijgt.

O, het klinkt mogelijk enigszins als wat gekwebbel. De meeste mensen geloven in een dergelijke opzet niet zozeer. Die zeggen: nu ja, wij gaan binnenkort weer naar de stembus, maar er verandert toch niets van betekenis, dus waarom zouden wij het eigenlijk doen?

Maar daarom gaat het niet. Het gaat er niet om wie men kiest of niet kiest. Het gaat er om op welke wijze men de eigen functie ziet binnen het geheel.

Die functie mag rustig een heel actieve zijn. Want wanneer je niet leeft en deelneemt aan de strijd die overal om je heen op zoveel verschillende gebieden wordt gevoerd zul je nooit wijzer worden. Je moet gewoon mee in het konflikt betrokken worden, telkens weer.

In telkens weer ook zul je daarbij je eigen innerlijke konflikten moeten overwinnen. Het gaat niet in de eerste plaats om een "atoomkracht ja" of een "atoomkracht neen". Dat is geroep, uiteindelijk zijn dat loze retten. Maar je moet wel weten, wat die atoomkracht werkelijk is, wat de gevaren zijn die er aan verbonden zijn en welke voordelen zij biedt.

Je moet een mogelijkheid tot bewust overwegen vinden. Zolang dit onmogelijk is zul je je er tegen verzetten: niet in feite tegen de atoomkracht, maar tegen je eigen onwetendheid.

Zo gaat het met alle dingen, zo goed met vraagstukken van wapenening als alle andere konfliktvragen. Alleen degene die werkelijk iets verder komt gaat begrijpen dat hij niet iets beslissen kan voor een ander.

Het is de neiging van de vele dwazen, de schapen van deze samenleving, vooral anderen te vertellen wat die moeten doen. Zij zien mogelijk een hond, een kat en een beer en roepen onmiddellijk: wordt zoals wij. Voortaan moet je blaten. Wat natuurlijk dwaasheid is, want van nature zegt de kat miauw, de hond blaft en de beer gromt.

Zelfs wanneer men tijdelijk die andere dieren er toe zou kunnen brengen te doen alsof zij blaten is het resultaat niet nuttig, doch slechts een belachelijke vertoning.

Je moet begrijpen dat alle dingen, alle wezens een eigen ontwikkeling moeten volgen. Maar je dient ook te beseffen dat je door het volgen van die ontwikkelingen moet leren het wezen van het andere beter te begrijpen. Ik meen, dat dit laatste een van de belangrijke criteria is voor het resultaat bij de zoeker.

Zoekers zijn zonder het te weten vaak steeds weer degenen die de lont leggen aan alle gevestigde overtuigingen. Daarom worden de zoekers door velen gehaat, want zij brengen onzekerheid.

Maar met die onzekerheid brengen zij ook veranderingen, een anders denken, het eens de zaken anders proberen te benaderen, een anders doen. En dit is belangrijk.

Ik heb dit onderwerp voor deze avond gekozen omdat u leeft in een tijd waarin die zoekers voor de gang van de mensheid van veel groter belang zijn dan zijzelf ooit zullen beseffen.

Het zijn vaak in wezen eenvoudige mensen die niet eens weten dat en hoe zij anderen beïnvloeden. Hier is het een woord, daar een vraag, elders een voor henzelf geheel logische daad en voor zij het weten hebben zij anderen in verwarring gebracht, al die anderen die zich normaal en belangrijk achten, maar die geen raad weten met juist die wijze van denken en optreden.

Dit is het interessante van deze dagen. Want wij leven in een tijd waarin steeds meer licht, steeds meer kracht op aarde neer gaat dalen. Ofschoon wij op het ogenblik geen uitslagen kunnen krijgen durf ik toch wel te zeggen dat de invloeden die op het wessacfeest gemeten zullen worden in feite overstelpend sterk zullen zijn. Dat in ieder geval staat reeds vast.

Wanneer die invloeden komen zal de gehele wereld dit ervaren. Men zal voortdurend meer in opwinding geraken, men zal zijn eigen zekerheden, rechten en mogelijkheden overal aangetast menen. En wat meer is, er is niets wat je daar uiteindelijk volgens de oude gebruiken nog kunt doen.

In dergelijke omstandigheden komt er dan een enkele zoeker, een enkele mens, mogelijk simpel en stom in de ogen van anderen. En die vindt dan een methode om toch door te gaan.

Mogelijk is het iemand als die brouwer die, toen de moderne maatschappij waarvoor hij werkte hem vertelde dat zijn werk niet langer nodig was, besloot het oude goede bier weer te gaan brouwen waaraan volgens degenen die lang willen bewaren en veel verkopen in deze dagen geen behoefte meer is.

Let wel, dat is feitelijk gebeurd en heeft voor meerdere anderen tot resultaten en nieuwe hoop gevoerd. Of mogelijk is het iemand die alleen op een kritiek ogenblik opmerkt dat al die hoge heren wel kunnen kletsen, maar dat het nu toch werkelijk eens tijd wordt dat wij niet meer praten maar eenvoudig met alle middelen en zo goed wij maar kunnen elkander gaan helpen.

Want zo eenvoudig zijn dergelijke dingen vaak. Ik verwacht in het komende jaar juist in dit verband vele spanningen, invloeden, maar ook hier en daar reeds nu grote verbeteringen.

Mijn voornaamste redenen om optimistisch te zijn liggen in het feit dat het merendeel van de mensen ontevreden is met de wereld zoals zij die nu beleven en zien.

Want de mens van heden zoekt niet alleen maar een antwoord op vragen als is er een God en zo ja, wie of wat is Hij dan. Men zoekt evenzeer en intenser nog naar antwoord op vragen als "wie ben ik?" en "als ik al besta, wat is dan de zin en betekenis van dit mijn bestaan?"

Zoals menigeen zich zal afvragen waar al die vreemde invloeden en krachten toch vandaan komen die men ook in eigen omgeving steeds meer begint op te merken. Men zal vragen wat hun oorsprong is en waarheen zij voeren.

Dit alles is kenmerkend voor de aera die nu aangebroken is. Wij zullen in de komende tijd heel wat wonderlijke dingen kunnen zien, zoals fantastische antwoorden op schijnbaar niet te beantwoorden vragen, oplossingen voor conflicten waaraan nog niemand ooit ernstig heeft gedacht zo goed als gewelddaden en terreur daden die je doen vragen hoe iemand ooit zo fantatiek, zo krankzinnig kan zijn.

Tussen dit alles door zullen steeds weer gebeurtenissen worden aangekondigd waarvoor de meeste mensen schouderophalend even staan om weer verder te gaan. Ergens worden geesten gezien. Er zijn vreemde dingen gebeurd. In een bekend kasteel wordt een lang verborgen geheime kamer ontdekt en daarmee een verklaring voor feiten die sterk afwijkt van alles wat men tot nu toe meende. Ergens in een oud klooster ontdekt men lang vergeten geschriften die een geheel nieuw licht kunnen werpen op verschillende godsdienstige, en vooral religieuze, zaken.

De kans dat dit alles voor het einde van 1982 zal gebeuren lijkt mij op het ogenblik tussen de 80 en 85% te liggen. Men zal proberen er over te zwijgen, geheel zal dit niet gelukken. En juist dergelijke zaken geven de zoekers dan weer een kans verder te gaan.

Let wel: de vraag op het ogenblik is niet wat de meest juiste weg of benadering is, maar de vraag hoe wij verder kunnen gaan. En wanneer iets kenmerkend is voor de zoeker zo is dit wel zijn behoefte om ook daadwerkelijk iets te bereiken en niet alleen maar bij theorieën stil te staan, zich niet alleen maar mee te laten drijven in de stromingen van het dagelijkse gebeuren.

Er is een tijd geweest dat meesters op de rots stonden en de regen opriepen of dezen wegdreven naar believen. Mogelijk is het maar goed dat men dit nu niet meer kent en erkent. Anders zou b.v. Scheveningen al snel een paar van die meesters in dienst genomen hebben om het gehele jaar goed weer te kunnen garanderen.

Maar de mogelijkheid bestaat nog steeds mogelijk in uiterlijkheden wat anders dan eens, maar het vermogen is er nog steeds. Er zijn meesters geweest die van een stuk steen voedsel konden maken en ook van voedsel een rots.

Zo werken zij op het ogenblik niet meer. Maar goed ook, want anders zouden zij gedwongen worden voor de conserven industrie te werken. Maar de mogelijkheid om dit tot stand te brengen bestaat nog steeds.

Er zijn meesters geweest die, toen voor het eerst mensen koper en brons wisten te gieten, in staat waren met hun vingers het metaal vorm te geven, te buigen, zachter en harder te maken. Met die zelfde kracht zouden die meesters waarschijnlijk ook het meest moderne plaatstaal en nikkelstaal kunnen vormen.

O, zij doen dit niet. Maar goed ook, want anders zouden zij door grote concerns gevangen gehouden worden tot zij iedereen geleerd hadden hoe je op deze wijze eenvoudig en met weinig kosten alle vormen kunt geven aan alle metalen. Maar ook de mogelijkheid dit te doen bestaat nog steeds.

Dit is een punt dat ik graag zou willen scoren bij U; zoekers die iets bereiken zullen dit vaak verzwijgen, hun gaven en mogelijkheden verbergen om te voorkomen dat zij worden opgeslokt door de voortdurende jacht op meer productie, meer consumptie.

Want dan zouden zij zich slaven gaan gevoelen en niet meer een eigen weg naar bewustzijn en vrijheid kunnen zoeken en vinden. Maar er zijn mensen met genoemde en vele niet genoemde mogelijkheden, ook vandaag de dag nog.

Kortom: de wereld draagt nu meerdere mensen die dergelijke "wonderen" werkelijk kunnen doen en wanneer de omstandigheden dit werkelijk vergen zullen zij dergelijke dingen ook doen.

Wat wel eens een heel bitter ogenblik zou kunnen worden voor degenen die geleerd hebben te betrouwen op hun electronica en moderne instrumenten, hun grote en machtige wapens.

De werkelijke ingewijde, die de structuur eerst van eigen wezen, daarna van andere materie heeft leren kennen en beheersen kent ook de krachtsverhoudingen die in alle materialen bestaan. Al acht ik het niet waarschijnlijk dat men dit zal doen - om andere redenen als die van de noodzaak de mensheid haar eigen ontwikkelingen te laten voleinden - zo zou een bewuste die zover is zijn gedachten kunnen richten op een atoomwapen en in zeer korte tijd alle kostbare zaken als plutonium e.d. kunnen veranderen in slechts licht radioactief lood.

Let wel: over de gehele wereld kan men dit op het ogenblik nog niet volbrengen en naar ik meen houdt men een incidenteel optreden op het ogenblik voor weinig zinvol. Maar misschien verandert ook dit. Je kunt nooit zeker weten.

Dat klinkt als een sprookje, een aardig verhaaltje, een beetje sciencefictionachtig en niet te controleren. Maar vergeet niet dat het waar is.

Degenen die terugzoeken in de oudste chinese litteratuur kunnen daarin aanduidingen vinden dat men dacht over het bestaan van kleinste deeltjes als b.v. atomen, dat men kennelijk kennis droeg van verschillende bereidingswijzen van explosieven. En dat reeds 2000 v. chr.

Mensen die terug willen gaan naar de geheimen van de geest en alles wat daarmee samenhangt kunnen - mits zij de taal juist verstaan - door terug te gaan naar de upanishaden vele geheimen van de menselijke waarden en waardigheid, maar ook de projectie van krachten door de mens zo goed als het vinden van eenheid met het bovennatuurlijke en een eenheid daarmee die resultaten brengt wanneer het nodig is, leren kennen.

Zo goed als men uit enkele van deze geschriften en bepaalde andere oude "boeken" kan leren, hoe men de duistere krachten rond zich kan verdrijven en zo nodig overwinnen. Want de recepten worden gegeven; maar in termen die voor de leek misleidend zijn.

Wat het verleden heeft gekend zal de zoeker van deze dagen waarschijnlijk deels of geheel herontdekken en bijna zeker zoals eens geheim houden voor hen, die de nodige inzichten en beheersing nog niet bereikt hebben.

Maar het ligt in de aard van deze tijd dat ook steeds meer en op steeds meer gebieden dergelijke krachten ontdekt en ook gebruikt zullen worden.

Mogelijk ben ik voorbarig wanneer ik stel, dat in de komende jaren ook steeds meer van dergelijke verschijnselen voor de materialisten onder u kenbaar zullen worden op een wijze waardoor zij het bestaan daarvan niet goed meer zullen kunnen ontkennen. Ook al zullen zij niet werkelijk kunnen begrijpen hoe het gebeurt, maar alleen kunnen konstateeren wat er aan gevolgen onverklaarbaar maar onloochenbaar kenbaar wordt.

De zoekers van deze tijd, ook die schijnbare dwazen met hun sekten, hun eindeloos geredeneer vaak lijken mij ondanks alles het werkelijke zaad voor de menselijke toekomst te vormen.

Want uit hen moet het nieuwe weten groeien waardoor de mensheid in staat zal zijn de producten van zijn wetenschap te beheersen. De zoekers van vandaag zijn volgens mij degenen die de toekomst zullen bepalen. Falen zij, dan faalt de mensheid.

Maar slagen zij - en die kans lijkt mij onmetelijk veel groter - dan zullen zij daarmee de mensheid een geheel nieuwe tijd van beleven, een nieuwe wijze van leven en een geheel nieuw begrip van ruimte en tijd bijbrengen. Mogelijk zal men dan ook de mensheid zo de mogelijkheid kunnen vinden de mensheid een juister begrip voor de kosmos te geven: een levend geheel

waarbinnen het beperkte leven zich naar believen kan bewegen wanneer het het geheim van het geheel en ook van eigen bestaan leert beseffen.

Zo, dat was het dan. Zijn er nog vragen of commentaren.

x Waardoor wordt de mensheid verdeeld in zoekers en niet zoekers?

Waardoor of hoe komt het dat iemand wordt uitgenodigd om zoeker te zijn?

- U wordt niet uitgenodigd. Als mens wordt je tot zoeker bijna ondanks jezelf. Informaties hebben daarmee van doen. Wanneer je geïnkarneerd wordt met een gevoel van onvolledigheid, van gedrevenheid misschien omdat je de geestelijke wereld zoudt willen kennen en toch niet kunt beseffen voor hetgeen zij is, zo denk ik dat je op aarde geestelijk reeds alle voorbereidselen zult treffen om je lichaam tot het voertuig van een zoeker te maken.

En dan begint de sleur. Want sleur, vergeef mij de opmerking, is de basis van elke menselijke beschaving. Je voelt die aan, voelt ook dat het anders kan, begrijpt niet goed waarom je alles zoudt moeten doen zoals een ander zegt dat het gedaan dient te worden, vooral omdat je op een andere wijze volgens jou betere en snellere resultaten krijgt.

Dan zoek je je eigen wegen, ook al noemt men je voortdurend dwaas en eigenwijs. Mogelijk loop je thuis weg misschien ook onderwerp je je tijdelijk en blijft je alleen dromen van andere wegen.

Dan komt er een ogenblik dat je beseft: zoals nu wil ik niet meer verder gaan. Dat is dan het ogenblik waarop je tot zoeker wordt. Degene die steeds denkt "mijn tijd zal het wel duren" zal nooit werkelijk zoeken.

Degene die zegt dat hij het niet begrijpen niet kan verduren zoekt naar geheimen en vindt daarbij vaak wonderlijke, zij het vaak ook slechts gedeeltelijke, oplossingen voor vele problemen.

Ik deel de mensheid niet in in zoekers en niet zoekers. Dat heeft u gedaan. De zoekers zijn als alle mensen, alleen gebruiken zij hun mogelijkheden wat anders dan anderen. Voor mij zijn de zoekers het topje van de ijsberg mensheid. Als dat kleine deel van de mensheid dus wat boven de troebele beslotenheid van het materiele bestaan begint uit te rijzen en probeert te beseffen wat de blauwe lucht betekent en soms ook waarom het ijs smelt.

De zoekers zijn deel van het geheel. Misschien kantelt morgen de ijsberg en zal een ander deel daarvande functie van de huidige top overnemen. Maar die functie is inhaerent aan de totaliteit.

Zolang er strijd is zal er ook ergens steeds weer een zoeken ontstaan, want het zoeken is altijd weer het gevolg van de strijd en van de onvrede, die juist daardoor gemeenlijk in een ik wordt ervaren.

Is dit voldoende?

x Ik meen de opdracht hierin te zien dat de zoeker dus moet omgaan met de niet zoeker.

- Dat is zelfs onvermijdelijk. De zoeker zoekt immers overal? Hij zal zoeken waar hij maar veronderstelt een antwoord te kunnen vinden op de vraag die hem op het ogenblik beheerst.

Dit betekent zelfs dat de zoeker die zich lange tijd afzonderd van anderen hierdoor zichzelf in feite het vinden onmogelijk maakt.

Waarmede ik aan mijn laatste woorden kom. Ik weet, dat hetgeen ik heb gezegd zo hier en daar wel wat zweverig over kan komen. Daarom stel ik er prijs op aan het einde van dit betoog nogmaals en nadrukkelijk te verklaren dat hetgeen ik gezegd heb over mogelijkheden en ontwikkelingen, de betekenis ook van de zoekers van deze tijd, l e t t e r l i j k waar is en geen sprookje.

Droomt u dan ook niet weg in sprookjes en probeer ook niet even de kunst te leren van het beheersen van het weer of dergelijke dingen. Probeer eerst maar eens een antwoord te vinden op de vraag, wat u bent, welke gevoelens u beheersen en waarom.

Want het begin van alle zoeken ligt bij jezelf. Wie anderen wil leren kennen zonder zichzelf eerst te kennen bereikt niets omdat hij het middelpunt mist waardoor het geheel zijn relatie verkrijgt en zo zijn ware betekenis kenbaar kan maken.

Ik dank U voor uw aandacht. Goeden avond.

—0—0—0—0—0—0—0—0—

Goeden avond, vrienden.

Na een zo toch wat sonoor en zwaarwichtig betoog van de eerste s preker moet ik dan nog proberen wat esoterie in de zaak te brengen. Wat mij moeilijk schijnt.

Daar je bovendien nog een punt moet hebben van waaruit je voor je betoog kunt vertrekken heb ik gezocht naar iets wat tegenwoordig er inn is en kwam zo op de

Q U I-Z + B I-Z Z

- - - - -

Want de quiz is tegenwoordig zo ingeburgerd in de maatschappij dat je niet eens meer zoudt weten, hoe je daar nog vanaf kunt komen. Overall staan mensen die programmas presenteren vol van gewichtige vrager.

De presentator roept b.v.: mijn naam is Wim Jansen. Leuk dat u er bent. Kunt u mijn achternaam zeggen? En wanneer iemand dan Jansen roept heeft die een ijskast gewonnen.

Dit soort quiz zie je overigens ook in een andere vorm. Dan wordt je op straat aangehouden door heren met pet die uw naam vragen en uw rijbewijs graag even willen zien. En dat kost dan weer het nodige.

Maar het meest geliefd zijn natuurlijk die programmas waarbij je door een juist antwoord te vinden op een heel eenvoudige vraag een grote prijs kunt winnen. Ook al weet men later niet, wat men aan die prijs eigenlijk wel heeft.

Na afloop van een dergelijk feest zie je soms een aanstaande bet-overgrootmoeder vreugdig huiswaarts gaan met een koekoeksklok, een rubberboot met buitenboordmotor, terwijl zij kennelijk ook nog een hometrainer heeft gekregen.

Als die dame daar gebruik van maakt zegt zij binnenkort koekoek op het ogenblik dat zij in haar rubberboot de laatste adem uitblaast omdat zij de rest verspild heeft op haar hometrainer.

Waarmede ik maar wil wijzen op het eigenaardige feit, dat je maar zelden de dingen krijgt die je werkelijk nodig hebt. Mogelijk is dit U ook wel eens opgevallen. Is het een stralende zomer, dan win je een tweepersoons paraplu. En regent het steeds maar pijpestelen dan is de kans groot dat je verrast wordt met een opblaasbare badmat met daarop de naam van degene die de quiz orginiseert.

In het leven gaat het vaak net zo. Mogelijk is het u niet opgevallen, maar er worden u door en in dat leven steeds weer vragen gesteld. Nu ja, zo heel opvallend gaat dat natuurlijk niet. Er komt niemand naar je toe om te vregen" ben jij een stoute jongen, een stoute meid"?

Trouwens, wanneer u als verdraagzamen een dergelijke vraag gesteld zou worden zoudt u waarschijnlijk reageren met een " Op mijn leeftijd? ik weet wel beter."

Maar daar is wel het leven, dat u steeds weer in een konflikt-situatie brengt. En dat is ook een vraag waarop je het antwoord moet weten.

Het gekke is dat je inderdaad, wanneer je het goede antwoord weet te vinden, daar ook iets voor krijgt. Soms is het wel een halve beroerte, maar een andere keer krijg je een totaal nieuw inzicht in jezelf. En juist daarom wil ik tot op een zekere hoogte de esoterie toch wel vergelijken met de quiz bizz.

Overal staan de vragen voor ons klaar. Laten wij even uzelf als voorbeeld nemen. U zit in Den Haag. De Haagse tramweg maatschappij staakt.... O, u had dat nog niet bemerkt? Het is mij aangenaam om dan eens een uitzondering op de regel te ontmoeten.

Maar wat voor vraag stelt men zo aan U? Bent u nog in staat uw benen te gebruiken zoals uw voorouders dit deden? - Ik hoor uit het gemopper dat dit velen zeer moeilijk valt.

Nu kan dit ook een genetische kwestie zijn natuurlijk; de een heeft er aanleg voor en de ander niet. Er is zelfs eens iemand geweest die op het water kon wandelen. Maar die had dan ook surfbord voeten.

Toch konfronteert onze vraag u met iets. Ook met uw eigen afhankelijkheid van andere mensen en dingen. En misschien zou het ook goed zijn jezelf dan eens af te vragen of je jezelf niet al te veel afhankelijk maakt van anderen.

Want op de duur wordt anders je gehele leven door anderen bepaald: het spoorboekje vertelt u wanneer u dient weg te gaan en aan te komen, de tramweg maatschappij maakt uit om de hoeveel minuten u weg kunt rijden zonder u eerste te barsten te moeten lopen om die rottram nog net te halen. De voedingsconsulent vertelt u wat te eten en de belastingen maken voor u uit hoeveel u van uw inkomen zelf uit moogt geven.

Zoals anderen uitmaken welke melk u moogt drinken, welke samenstelling van brood u dient te eten en zelfs probeert uit te maken op welke ogenblikken u ademloos toelustert wanneer iemand spreekt en op welk ogenblik u uitbarst in gejoel of applaus.

Zelfs waar, wanneer en zo mogelijk op wie u een stem zult uitbrengen willen anderen maar al te graag voor u regelen. U bent verzorgd van de wieg tot het graf.

Maar het is dan wel op de wijze waarop een heel goedkope geheel verzorgde bustoer verloopt: je wordt ingeladen, je weet niet hoe je zitten moeten en de beloofde versnapering blijkt een zwetende vervallen kaassandwich te zijn plus een slok lauwe limonade waar alle prik al lang uit is omdat - zoals de stewardess verontschuldigend zegt - het te warm is.

Zelf merk je er niets van, want in het tochtige karkas zit je te vernikkelen van de kou. Maar je verheugt je op het je beloofde goede onderdak, waar je weer even bij denkt te kunnen komen.

En inderdaad. De ondernemer heeft een gerenoveerde koestal gevonden waarin men een aantal bedden heeft opgezet, gescheiden door zeer dunne platen karton zodat u niet het gevoel behoeft te hebben alleen te zijn.

Kijk, zo ongeveer werkt de georganiseerde maatschappij. Geen avontuur; veel op een koopje en zonder kans op enig avontuur. Niet dat ik er iets op tegen heb hoor. Wanneer je van dat soort reizen houdt moet je meegaan. Het is in ieder geval goedkoop.

Aan de andere kant: wat blijft er dan nog van jou, je eigen leven en denken over? Want hoe oud de bus ook is, een enkel ding functioneert praktisch altijd perfect: het luidspreker systeem.

Dames en heren, kijkt u even naar rechts, daar ziet u de Simplontunnel en wanneer u even naar links kijkt ziet U - o neen, die gams is zo juist weggesprongen. En je zit er nu eenmaal in, dus zwaai je gehoorzaam het hoofd van links naar recht en terug tot je doet denken aan een olifant die op het punt staat in must te komen - dus gek te worden van de jeuk.

En wanneer iemand na een half leven op deze wijze meegedaan te hebben dan eens een keer doordraait zegt men "foei, dat is iemand zonder enig sociaal gevoel".

Maar wanneer je altijd anderen voor je laat denken, altijd anderen de argumenten voor je laat bedenken en naar links en rechts kijkt zoals u zegt wordt leef je zelf niet bepaald bewust. Kijk naar links en u ziet iemand rood worden van woede; kijk naar rechts en u ziet iemand in tranen uitbarsten en wanneer u even recht naar voren kijkt ziet u iemand die predikt dat het altijd juridisch verantwoord is om geen beslissing te nemen.

Als u dit leuk vindt vindt ik het schitterend voor u. Maar wanneer je zo leeft, wat ben je dan je gehele leven in feite meer dan een pion voor anderen?

De wereld is vol wonderlijke zaken wanneer je even goed kijkt, mistert: dan zie je hoe iemand die zelf daaraan niet zegt te doen u komt vertellen, dat sex door god gegeven is, dat je deze daarom goed dient te gebruiken, even verder staat iemand in het zelfde uniform die je mededeelt, dat het gebruik van deze gave gods alleen in zeer bijzondere gevallen en dan alleen ten dienste van de voortplanting geoorloofd is. Tja, mogelijk is er wel een konijn dat daaraan gelooft. Maar U? Wat denkt u er van?

Wie bent u eigenlijk zelf? Wilt u misschien even uitstappen uit die toerbus en eens even rustig rondstappen? Waarom zoudt u dit dan niet doen? U bent toch geen vast onderdeel van de bus? En wanneer dat ding weggrijdt, nu ja, dan komt er binnenkort wel een ander, niet beter of slechter dan de eerste. En als er niets komt het is heerlijk weer, anders zoudt u niet uitgestapt zijn, nietwaar? Dus gaat u lekker een stukje wandelen en komt u op eigen krachten mogelijk ergens, waar u anders zelfs nooit van gehoord zoudt hebben.

Geestelijk bewust leven betekent gewoon dat je zelf kijkt. Esoterie betekent niet alleen maar "naar binnen staren". Al zijn er mensen die dit bij voorkeur schijnen te doen. Die noemt men dan navelstaarders. Dat zijn van die mensen die kijken naar dat lidteken tussen de ingevallen flanken die zij niet zouden hebben wanneer zij zich niet geestelijk zo opgeblazen hadden gevoeld door de geestelijke leringen van een meester waar zij niets van begrijpen.

Neem mij niet kwalijk. Wanneer het te hatelijk klinkt vergeet u het maar. Maar wie bent U? Wat is uw honger? Hoe en waar voelt u zelf dat u die het beste kunt stillen?

Hebt u dorst? Dan moet u drinken. En wanneer u niet dorstig bent, waarom laat u zich dan door anderen overhalen om toch allerhande dingen te drinken?

Trouwens: waarom hebt u eigenlijk een katechismus nodig om te weten wat God met de mens wel bedoeld heeft? Sommigen denken, dat hij een humorist geweest moet zijn; anderen denken, dat Hij zich met de mensen niet bepaald overdadig bezig houdt en er zijn zelfs pessimisten die denken dat de Heer bij het scheppen kwade bedoelingen met de mensen heeft gehad.

Hebben wij al die heisa werkelijk zo nodig? Laat ons eenvoudigweg reeel zijn en blijven en ons eens afvragen: wat ben ik? En dat betekent vooral niet, dat je over je eigen innerlijk verheerlijkt na moet denken in de stijl van "ik ben innerlijk zo hoog."

Tegenwoordig zeggen de mensen high voor een dergelijke toestand, maar dat is chemisch, dus niet goed. Je moet gewoon "hoog" zijn. Geestelijk moet je omhoog wieden op de innerlijke wolken van dromen tot je naar beneden dandert omdat je nu eenmaal niet altijd boven kunt blijven.

Zeker, het kan een hele beleving zijn. Maar wat heb je er aan?

Nou dan. Wat heb je werkelijk nodig om redelijk harmonieus te kunnen leven. Zelfvertrouwen? Zorg dan dat je het vindt. Maar zelfvertrouwen kun je - onder ons gezegd en gezwoegen - alleen maar vinden wanneer je zelf ook iets doet. Wanneer je anderen alles voor je laat doen krijg je het gevoel dat je zelf niets kunt.

Kortom: mij lijkt het beter de kans te lopen dat je per ongeluk je vingers in het stopkontakt steekt dan uit te roepen; ik kan geen stekker aanzetten dus zullen wij het vanavond maar zonder licht doen...

Probeer wat je kunt. Je zult ontdekken dat je heel wat meer kunt dan je dacht, ook al begrijp je zelf niet goed. Er zijn huisvrouwen die een uiterst knap mechanisch besef ontwikkeld hebben en precies weten hoe zij de wasmachine moeten schoppen wanneer hij het een keer weer niet doet.

Je moet gewoon nagaan; wat ben ik zelf? Wat kan ik zelf? Welke mogelijkheden heb ik zelf? Want wanneer je alleen maar naar binnen zit te staren op esoterisch verantwoorde wijze om je te bezatten aan je eigen innerlijke hoogheid kun je al die esoterie volgens mij beter vergeten.

Het is juist wat je voor jezelf leert te zijn. Je moet in jezelf durven vertrouwen, je moet je eigen beslissingen leren nemen, je eigen fouten leren maken. Je moet zelf bepalen welke relatie je hebt met de wereld en al het andere. En wanneer je dat niet aandurft kun je alle navelstaren rustig vergeten. Ofschoon ik graag toegeef dat er heel wat mensen zijn die dank zij het voor hen gebruikelijkepatatdieet in ieder geval een heel aardig doelwit hebben om naar te staren, ook al is het hen misschien moeilijker de roos te treffen met hun blik.

In de esoterie hoor je steeds weer, dat je naar binnen moet kijken en moet proberen in je innerlijk iets te zien. Maar volgens mij moet je om naar binnen te kunnen kijken eerst ergens buiten staan. M.a.w. de overtuigde esotericus is een fervent buitenstaander die van buitenaf zichzelf beschouwt en zo eigen innerlijk ontdekt zonder zichzelf daarbij ook daadwerkelijk te betreden.

Snapt u het niet? Ik zal het uitleggen. Het is erg eenvoudig: Je kunt nooit iets werkelijk waarnemen wanneer je geen afstand kunt nemen. Wanneer je een werkelijke esotericus of esoterica wilt zijn moet je dus eerst afstand leren nemen van jezelf.

Maar wanneer je afstand moet nemen van jezelf moet je ook buiten jezelf een begrip kennen en een begrip van jezelf hebben gevormd, waardoor je vanuit de wereld die je kent en de wijze waarop je daarin werkelijk leeft naar binnen kunt kijken.

Vreemd genoeg zijn er heel wat mensen die menen hun innerlijk te leren kennen door zich van de buitenwereld geheel af te sluiten, eelt op de knieën te bidden en voortdurend bezig te zijn met wat men god en zijn genade op de wereld pleegt te noemen, maar wat in feite neerkomt op een voortdurend bezig zijn met jezelf.

Neem een slot non. Neen, dat is niet iemand met een fietsslot. Dat is iemand die van de buitenwereld afgezonderd is. Dat kan een heel goed en heel vroom mens zijn. Maar al is zij ook verder nog zo verdienstelijk, een ding heeft zij niet: begrip voor de wereld waarin zij leeft en die buiten haar bestaat. En hoe kun je nu God voortdurend vragen iets voor die wereld te doen wanneer je niet eens beseft wat die wereld werkelijk nodig heeft?

Ja, genade. Maar wat voor genade? Goede genade, wanneer je kijkt wat voor genaden die mensheid op het ogenblik hard nodig heeft dan zijn het er nogal wat.

"Ja, maar God weet wel wat Hij voor ons moet doen." Oja? Maar wanneer Hij dat alles dan zo goed weet, waarom dan je gehele leven er aan besteden om het Hem te vertellen?

U begrijpt nu misschien wat ik bedoel. Eigenlijk is het wat gemeen om het zo te stellen, want die mensen zijn eerlijk en oprecht, het zijn werkelijk brave zielen. Soms zijn zij wel wat gefrustreerd, maar dat nemen zij dan wel op de koop toe.

Ik kan mij voorstellen, dat u het niet bepaald netjes vindt om de zaken zo te stellen. Maar voor uzelf liggen de zaken toch precies zo? U kunt u natuurlijk verdiepen in al die mooie theorien, precies zoals die nonnetjes hun vrije tijd besteden aan Thomas van Aquino of het leven van een onbekende heilige.

Maar wat u nodig hebt is de wereld. een begrip voor al wat die wereld voor u betekent, wat die wereld doet. Zonder dit zult u nooit uw innerlijke waarheid kunnen beseffen. Want door de wereld te leren kennen waarin je leeft leer je ooj beter begrijpen wat je zelf bent.

Maar er is natuurlijk nog veel meer: Wanneer wij in onszelf zijn kunnen wij verhalen vertellen over een doordringen tot de tempel van ons eigen innerlijk en het zo vinden van het werkelijke licht in ons.

Mogelijk is het nog waar ook, want wanneer iemand vergeten heeft het licht daar uit te draaien zal het nog steeds wel branden. Maar vraag je dan eens even af, wat dat licht wel is, wat wij in ons innerlijk menen te vinden. Dat is gewoon datgene wat wij werkelijk zijn. Dat behoeven wij dus in feite niet te vinden, want wij zijn het zelf.

U wilt doordringen tot achter de grenzen van de dood? Nou, ik ben dood en u behoeft wat dat betreft ook geen haast te maken, want heus, eens gaat u dood. Maak je daarover dus maar niet druk.

Het gaat er niet om wat het betekent wanneer u zult overlijden, het gaat er om wat er in u bestaat dat daarbij kan overleven. En wat in u kan overleven is de ervaring die u in uw wereld hebt opgedaan en het besef dat u daardoor over en van uzelve gekregen hebt.

U hebt gelijk. Het is wel een fraaie wijze om esoterie te geven, nietwaar. Maar och, u zit er toch en u blijft nog wel even luisteren dus waarom zou ik mijzelf geweld aandoen?

Ik wilde alleen maar duidelijk maken dat het leven ons steeds weer allerhande vragen stelt. Elke keer weer. Wij behoeven daarop geen antwoord te weten, maar moeten trachten ons eigen antwoord te geven. Goed, de ene keer zitten wij fout en een volgend keer krijgen wij misschien iets wat wij geheel niet verwachtten.

Maar elke keer wanneer wij aan antwoord vinden op een vraag die de wereld ons stelt zal er in ieder geval in onszelf een vakje open gaan waardoor wij iets dichterbij komen bij de godheid en de werkelijkheid die wijzelf zijn.

Wanneer je van deze premisse durft uitgaan - en er zijn heel wat mensen die dit niet aandurven - zie je ook, dat het geen zin heeft aan bepaalde feiten voorbij te lopen. En er zijn heel wat feiten.

Zeker, die zijn niet altijd even prettig. Wanneer je hoort wat de mensen zeggen over de economie dan weet je wat ik bedoel en wanneer je kijkt hoeveel economen geheel tegengestelde verklaringen en theorien hebben kun je zelfs begrijpen hoe het zover gekomen is.

Anderen schelden op de politiek en de politici. Maar wanneer je al die politici hebt horen emmeren - zonder Fred - besef je ook, dat politiek geen oplossing biedt die reeel is. Je kunt nu eenmaal niet in de theorie vluchten wanneer de feiten je niet bevallen. Theorie op zich is niet zo slecht maar dan moet er wel iets achter schuilgaan dat echt dient te zijn.

Theorien zijn een groot deel van hetgeen u hoort en leest. Maar kijk dan even naar de werkelijke feiten en de theorie en mogelijk kunt u zelfs nog beseffen hoe en in welk verband die beiden tot elkaar staan.

Kun je dit antwoord vinden zo heb je je inderdaad veel juister in de wereld georiënteerd, maar ook veel beter begrepen wat je wel en wat je niet kunt.

Weet u, esoterie ... soms heb ik het gevoel dat de mensen die beschouwen als een soort geestelijke appendectomie die met het scheermes van een onvolledig geslepen these plaats vindt door de persoon op zichzelf. Dat is nu heus niet waar. Wij zijn niet bezig onszelf te opereren, laat staan om onszelf te verminken. Wij zijn gewoon bezig onszelf te leren kennen.

En hoe beter wij onszelf leren kennen, hoe groter de kans dat wij er ook achter komen dat wij over krachten beschikken die wij al lang zo graag hadden willen hebben.

Maar dat kan ook weer gevaarlijk zijn. Er zijn heel wat mensen die dan denken: ik heb krachten, dus ben ik iets bijzonders. Tja, wanneer hij dat wil dan maggi. Of liebieg wanneer hij het liever wil of honig, dat klinkt nog zoeter.

Toch moet zo iemand even luisteren: wanneer je al een kracht hebt zo is deze een gewoon deel van je bestaan. Dan is het toch maar heel normaal, dat je die kracht ook gebruikt? Wanneer je denkt, dat je daarom iets bijzonders bent, dan zit je werkelijk wel tegen de grens van de verwaandheid aan, want dan kijk je niet naar je eigen werkelijkheid. Dan ben je verliefd op het effect buiten je zonder te beseffen in welke relatie dit met jezelf staat.

Beschouw je dergelijke mogelijkheden echter als normaal, dan zie je nog steeds wat er door jou normaal zijn en werken in die wereld buiten je gebeurt. Dan begrijp je ook beter hoe je functioneert in de werkelijke wereld, wat dit functioneren is een werkelijke eigenschap van de ware persoonlijkheid die je achter alles nog bent.

Maar ja, het is natuurlijk leuker om anders te zijn. Om helderziende te zijn. Dat doet mij overigens denken aan kinderspelletjes zoals "ik zie ik zie wat jij niet ziet". En daarop volgt dan alle vogelsvliegen tot je bij vergissing ook alle varkens laat vliegen. En dan zit je in de put. Degene die in dergelijke gevallen het meest in de put pleegt te zitten is de client.

Niet dat ik iets tegen helderzienden heb hoor. Alleen zeg ik dat wanneer de helderziende zich door zijn gave tot iets aparts verklaart, waardoor hij of zij anders is dan anderen, zo vrees ik dat het helderzien steeds troebeler gaat worden. Maatschappelijk kun je er dan nog wel genoeg van hebben door te vissen in troebel water, maar het is wel zeker dat zo iemand geestelijk minder bewust gaat leven door een gebrek aan begrip voor de eigenschap die toch een deel is van zijn / haar normale persoonlijkheid. Wanneer je een dergelijke gave of capaciteit niet kunt aanvaarden als een normaal deel van je eigen menszijn kun je er maar weinig van leren.

O hemel. Er zijn toch geen helderzienden in de zaal? (Jawel) Nu ja, ik heb dit alles niet gezegd voor de aanwezigen, maar misschien hebt u er toch iets aan.

Luister, ik weet wel, dat dit geen hoogdravend betoog is, maar twee hoogdravende betogen op één avond lijkt mij wat te veel. Daarom zeg ik heel gewoon: alles wat u bent en wat u doet is gewoon deel van uzelf. Wanneer u eerlijk bent moet u dat ook gewoon zien als deel van uzelf en niet als iets bijzonders. Dus geen voorbehoud en ook niet indelen in "mijn goede en mijn kwade eigenschappen".

Want er zijn heel wat goede mensen die kwaad worden wanneer je zegt dat zij kwade eigenschappen kunnen hebben. En dat is dan het kwaad waardoor veel van het goede ongedaan wordt gemaakt.

Je moet gewoon stellen: zo ben ik. Daarnaast kun je nog wel zeggen "zo wil ik zijn" Dan kun je heus nog wel een paar veranderingen aanbrengen zo nu

en dan. Maar je moet allereerst toch altijd weer uitgaan van hetgeen je bent. Want als je aanvaardt wat je naar buitentoe bent en doet en je kijkt dan naar binnen dan moet je eens zien hoeveel licht, kraacht, mogelijkheden je dan ontdekt.

U ziet dat ik de zaak anders benader dan de mensen die schijnen te menen dat esoterie alleen maar een zo diep mogelijk in jezelf zien betekent. Het is eerder een gevoelen wat er in je bestaat, voelen wat het totaal is van alles wat je in jezelf aanvoelt.

Daarnaast houdt dit in dat je de krachten, mogelijkheden en tekorten die je hebt aanvoeld voor jezelf ook in de wereld buiten je aanvaardt om zo te betekenis te vinden die je daar hebt in overeenstemming met alles wat je innerlijk hebt aanvoeld.

Esoterie is voor mij vooral het erkennen van de relatie tussen hetgeen je tief in jezelf voor jezelf bent en de gehele wereld buiten je. En die erkenning van de relatie laat niets buiten beschouwing. Het omvat zo goed je vijanden, je bovenduren, je vrienden als b.v. God., alle werelden en sferen die op je inwerken, of je die nu bewust kent of niet.

Maar ja, mogelijk is dit te nuchter, geen "mooie" esoterie. En je kunt het zo mooi maken. Ik geef een parodierend voorbeeld: Elke mens is een doolhof, in elke mens voeten vele paden. Wanneer je het juiste pad vindt kom je in het midden. Daar, in dat midden, tref je daneen beeld van Diana aan de ene kant, een beeld van manneke Pis aan de andere kant en in het midden is een vijver -.....

Neem mij niet kwalijk, ik steek er inderdaad nogal de draak mee. Op zich vindt ik al die hoogdravendheid heus wel eens leuk. Maar als het op de feiten aankomt ligt het toch anders.

Wat u hier op deze wereld bent voor anderen en beseft zelf te zijn - twee dingen die dienen samen te vloeien en op de duur ongeveer overeen dienen te stemmen - vormen te samen het voertuig, de persoonlijkheid, die u zult zijn wanneer u in onze wereld komt.

Dan ben je misschien niet zo knap als je zoudt willen zijn, maar daar moet je je maar niets van aantrekken. Er zijn wel mensen die hun gehele leven zwaar gebogen gaan onder de druk van een wrat op hun neus. Ik zou zeggen dat het ook zijn goede kanten heeft: het is een soort visier en geeft je dus een extra mogelijkheid tot juiste orientatie. Trek je er dus maar niets van aan. Wanneer jij bent zoals je bent moet de wereld je ook maar leren aanvaarden zoals je bent.

Een raad in dit verband: wanneer u in de geest komt en niet zo mooi en jeugdig blijkt te worden als u had gedacht te zijn, probeer dan niet die vroegere gedaante terug te vinden. Je hebt dat niet meer nodig. Aanvaardt jezelf gewoon zoals je je voelt, zoals je bent.

Kijkt men in die sfeer dan wat minder prettig naar je dan je had gewenst, trek je er niets van aan. Je zult dan gewoon een andere, een nieuwe relatie met die sfeer moeten vinden. Maar ga door als wat je zelf bent en probeer niet je terug te trekken in illusies. Door altijd weer onszelf te herkennen vanuit de relatie die wij hebben met de wereld - in welke wereld wij dan ook leven - en toch te aanvaarden dat wij zijn wat wij weten te zijn komen wij tot de esoterische waarheid waarin alle vormen op de duur niet veel meer dan bijkomstige schimmen, overbodige illusies blijken te zijn.

Het kan natuurlijk bitter zijn. Je bent Lollebridgida - mooie naam, dat Lollo duidt zo de belangrijkste punten aan - en na de dood heb je opeens niets meer. Het lijkt ergerlijk, maar al snel beseft je, dat je dat nu heus niet meer nodig hebt. Als u begrijpt wat ik bedoel.

Het enige wat je altijd weer nodig hebt is enig besef voor het altijd groeiende licht in jezelf en het vermogen, dat licht ook overal rond je te zien.

Want dat is de enige werkelijk zin van alle esoterie.

Op het ogenblik dat je komedie begint te spelen met jezelf zie je zo hier en daar nog wel een glimpje licht, maar ik kan u verzekeren dat daar tussen dan toch wel een hele hoop duister schuilt. En duister is iets wat je niet nodig hebt.

Je moet ook niet zoeken naar de geheimen, je moet zoeken naar de waarheid. Waarmede ik dan dit betoog ook ga besluiten.

De waarheid ~ neen, niet dat blad. Dat is weer van een andere partij en een typisch menselijke waarheid geeft: men noemt ze en zegt dan dat zij iets anders is. Dergelijke benaderingen vindt je overal, of het blad nu times heet of pravda.

Wat ik wilde zeggen is: je hebt de waarheid nodig. En de waarheid is de erkenning van je eigen functioneren als deel van het geheel. En die kun je nooit vinden door jezelf te verwaarlozen en alleen naar het andere te kijken of door alleen naar jezelf te zien en al het andere te verwaarlozen.

Want een "deel van het geheel zijn" betekent dat je jezelf moet kennen als een functie in die totaliteit. Daarvoor moet je zowel het geheel leren kennen en aanvaarden als datgene wat je zelf bent.

Mogelijk denkt u dan nog eerst een paar keer, dat u toch liever een ander radertje geweest zoudt zijn, maar daar helpt geen lieve moeder aan: zo ben je nu eenmaal ingebouwd in de machine. Aanvaardt dat dan ook maar. Wees jezelf.

Aanvaardt jezelf als deel van de totaliteit en tot je verbazing zul je ontdekken dat je ondanks alle illusies en ellende die je ooit gekend hebt op die ene vraag goed kunt antwoorden: de vraag ben je nu bewust deel van Mijn wezen? Want dan zeg je alleen maar "present. Hier ben ik."

Zo, dat was het. Degenen die zich geërgerd hebben kunnen nu even lekker uitzuchten en degenen die lachten kunnen de door onderdrukking ontstane bloes weer af laten ebben naar normaal.

Degenen die zich geamuseerd hebben mogen rustig nog een tijdje na giechelen en degenen die enige wijsheid ondanks alles in dit betoog hebben ontdekt kunnen proberen die nog even langer vast te houden.

Ik kom hiermede tot het beëindigen vande avond.

Laat mij maar geen draken doden/ laat mij ontvluchten uit de waan/ tot ik waar mijzelf kan wezen, beseffen als een deel van het bestaan/ en zo in werkelijkheid gaan leven/ als deel van onbegrepen werkelijkheid waarin ik toch door zijn en wezen steeds uitdruk de totaliteit die ik nog niet beseff. / Misschien komt dan het ogenblik / dat iets in mij zich dan verheft/ tot onbegrepen zijn en spreken kan door mij/ dit ben jij, je bent niet groot of klein/ je bent een deel van zijn/ dat draken tot illusies maakt / de tijd in al zijn lopen stuit/ gewoonweg: eeuwigheid.

Ik hoop dat degene die mij draak toe riep mij niet euvel duidt, dat ik o-
verandere draken heb gesproken. Waarbij ik nog wil opmerken, dat draken vaak voorkomen in het nederlandse taalgebruik, maar dan bij nadere beschouwing van het vrouwelijk geslacht blijken te zijn.

Ik geloof dat hier nog een taak voor de feministen ligt. Maar aangezien dit uw taak en deel van uw illusies is zult u mij hopelijk nu toestaan heen te gaan en het medium vrij te geven.

Goeden avond.

d.d. 8 mei 1981

(eerste deel volledig, tweede deel bekort en geredigeerd daar de stemuitdrukking in dit betoog een grote rol speelde, maar niet weergegeven kan worden)